

‘Ο Φιλήμων καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐβγῇ· καλὸν θὰ ἦτο καὶ νὰ μὴν ἐβγῇ.

‘Όταν βλέπω τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν ἐπιδρομικῶς εἰσελαύνοντα εἰς τὴν βουλὴν, φαντάζομαι ὅτι δὲν ἀρκοῦσιν οἱ ὑπάρχοντες στρατῶνες· δὲν ἐννοῶ τὸν στρατὸν μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους· τοῦλάχιστον ἂν διαλύεται ὁ στρατός, ὅταν ἡ βουλὴ συνέρχεται, καὶ ἂν συέρχεται ὁ στρατός, ὅταν ἡ βουλὴ διαλύεται.

Περὶσσότερον συμπαθῶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς καστάνῃς μου φίλης, παρὰ εἰς ὅλην τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν.

13.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Κάτι ὑπόγεια, κάτι ἀνθρωπίσκοι, χωροῦντες ἐντὸς ἐνὸς χαμηλοῦ πύλου, κάτι ὑστερικοί, ὀνειροπόλοι μεσοφορίων, κάτι καθηγηταὶ ἐν τρεῖς ἀποπάτοις τῶν, κάτι κατακτεταὶ ἐπαρχιῶν εἰς ἀγγελίας πωλήσεως πύλων, κάτι πολιτικοὶ τῶν κωμωπειῶν ἀνέστησαν ἐν φάντασμα—τὸν μακαρίτην σύλλογον **Ρήγαν**—καὶ τυλιχθέντες τὴν λευκὴν του σινδῶνιν ὡς πτωχοὶ προσωπιδόφοροι τῶν ἀπόκρεφ, περιφέρονται τὴν νύκτα εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ρίπτουν εἰς κάτι τρύπαις, κάτι ἀγκωνάρια μερικὰ ἀνώνυμα προγράμματα ἐν οἷς συνιστῶσιν ὡς ὑποψήφιους τοὺς δημοκρατικούς!!! Τιμολόοντα Φιλήμονα!!! καὶ Ἀντώνιον!!! Βλάχον!!!

Πρῶτον δὲν καταλαμβάνομεν τί κέρδος θὰ ἀρυσθῶσιν οἱ δῶα αὐτοὶ προαγόμενοι ἀπὸ ἐνα φάντασμα, οἷον εἶναι ὁ σύλλογος **Ρήγας**, ἐκτὸς ἐὰν καὶ ἡ ὑποψηφιότης τῶν εἶναι μία φαντασμαγορία.

Ἐπειτα καὶ οἱ δῶα εἶναι ἀναγεγραμμένοι εἰς τὸν συνδυασμὸν τῆς τρικουπικῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ διὰ τὰ εἶναι ἀναγεγραμμένοι, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐδῶσαν ὄρκον πίστεως εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν **Ῥάλλιν**, ὅστις πᾶν ἄλλο εἶναι ἡ δημοκρατικός—ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον—δι’ οὗ οὐδόλως τὸν μεμφομέθα.

Εἶναι τὸ ἴδιον ἂν ὁ Μεριστοφίλης ἀφοῦ ὑπέγραψε δι’ αἵματος ἐκ τῆς δεξιᾶς του χειρὸς νὰ παραδῶσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν διάβολον, ὑπέγραψε ἐξ αἵματος διὰ τῆς ἀριστερᾶς του νὰ παραδῶσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Χριστόν.

Ἐ! λοιπὸν εἰς τὸν **Ῥήγαν** σας, βάλτε **ρήγαν**.

Κυκλοφορεῖ καὶ μία ἄλλη κάρτα ἧς ὁ συντάκτης ζητεῖ ὡς ἐλεημοσύνην ἁμίαν μαύρην ψῆρον διὰ τὸν φυγάδα Οἰκονόμου!

Κυκλοφορεῖ δὲ ὑπὸ τὴν κάρταν καὶ ἡ φήμη ὅτι πατὴρ αὐτῆς εἶναι ὁ πολυπράγμων πιλοπώλης τῆς **Ὁδοῦ Αἰώλου** κ. Μιχαὴλ Κατσιμπαλῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἐμπορικοβιομηχανικοῦ Συλλόγου κ. Κατσιμπαλῆν, τὸν παρακαλοῦμεν νὰ βεβαιώσῃ ἢ νὰ διαψεύσῃ τὴν κυκλοφοροῦσαν φήμην. Τὴν σιωπὴν του θὰ τὴν ἐρμηνεύσωμεν ὡς βεβαιώσιν.

Πρὶν ἢ μᾶς ἀπαντήσῃ ὁ κ. Κατσιμπαλῆς, ἀπὸ τοῦδε ἀναφέρομεν ἐν καλαμπουράκι—ἐκφρασίς Κολοκοτρώνη—εἰς λογαριασμὸν του:

Ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κάρτας αὐτῆς, ὅπου ὁ Οἰκονόμος ἀποκαλεῖται **φυγάς**.

— Φυγάς ἀπὸ ποῦ; ἐρωτᾷ εἰς.

Τὸν ἀπαντοῦν:

— Ἀπὸ τοῦ καπελάδικο τοῦ Κατσιμπαλῆ!

Ἐποψήριος τῆς **Ἐφημερίδος**; Τὸ **Τιμᾶται** πέντε λεπτῶν.

Ἐν Βιέννῃ οἱ δημόσιοι κῆποι δὲν κοσμοῦνται μόνον ἀπὸ νερανδζιῆς καὶ οὐρητήρια, ὡς τὸ Βασιλικὸν περιβόλι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πολυτιμώτερα τῶν ἀνθῶν, ῥαδωνιάς ἐν μέσῳ χειμῶνι, ἀποτελοῦντα μικροὺς τῆς δράσεως παραδείσους.

Τίς προστατεύει δὲ τὰ πρὸς τέρψιν του ἀνθὴ ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ τὰ κόψωσιν ἢ ἄλλως πῶς νὰ τὰ καταστρέψωσιν; Ἀπλῆ πινակί, ἐφ’ ἧς ἀναγιγνώσκεται ἡ ἐπιγραφή: **Ἀνατίθεται εἰς τὴν προστασίαν τοῦ δημοσίου**. Τὴν αὐτὴν περίπου ἐπιγραφὴν, μὲ παραλλαγὰς μόνον σχολαστικότητος, ἀναγιγνώσκει τις εἰς τὸν Τινάνειον κήπον τοῦ Πειραιῶς: **Μὴ θίγῃς, εἶναι ὄφελος**. Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ Βιέννης καὶ Πειραιῶς εἶναι ὅτι εἰς τοὺς κήπους τοῦ τελευταίου δὲν ἔχει τις νὰ θίξῃ τίποτε.

Ἐδῶ μόνον τὸν ἀέρα μὲ τὰς ἐπιδημίας του δύναται τις νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ δημοσίου. Ἀλήθεια, αὐτὰ τὰ προστατεύει ὅσον δύναται. Ὅχι ὅμως καὶ ἄλλο τίποτε. Γνωρίζετε ὅλοι τὴν καλλιτεχνικὴν εἰσόδον τοῦ Φωτογραφιστοῦ τῶν ἀδελφῶν **Ῥωμαϊδῶν**. Ὑπὸ πολυτελεῖς κρυστάλλους εἶναι ἀνητημέναι διάφοροι φωτογραφίαι τοῦ Καταστήματος. Ἐξήλευσε τοὺς κρυστάλλους, κἀνεὶς ἐκ τῶν καλῶς ἀνατεθραμμένων καὶ πῆγῃ νὰ δοκιμάσῃ ληστρικῶς τὸν ἀδάμαντα τοῦ δακτυλίου του. Ὅ,τι σέβονται ἡ μάγκαι, δὲν σέβονται οἱ ἄνθρωποι, οἱ φέροντες ἀδάμαντας ἐπὶ τῶν δακτύλων των, καλῶν διὰ ζυλοσχίστας.

Γνωρίζετε τί συμβαίνει εἰς τὸν σιδηρόδρομον. Αἱ θέσεις τῆς Τρίτης Τάξεως εἰς ἂν πηγαίνει ὁ κάτω κόσμος, ὡς τὸν ὀνομάζει ἡ καλὴ κοινωνία, εἶναι καθαρῶταται. Τὰ παράθυρα οὐχ ἦττον τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας θέσεως εἶναι μωσαϊκὰ ἀπὸ διάφορα ὀνόματα φανταστικῶν ἐρωμένων, σχήματα, ἀνοησίας, βωμολοχίας, χαραγμένα ὅλα δι’ ἀδάμαντος.

Εἰς τὸ ἐξῆς ὁποῖον φέρει εἰς τὸν δακτυλὸν του διαμάντι θεωρεῖται τὸν ἀλανάστως **Καννίβαλον**!

Μεταξὺ τῶν διαφόρων πρὸς τὴν Α. Μ. τηλεγραφημάτων ἐκ μέρους τῶν ἀντιπολιτευομένων ὑποψηφίων ἀνεφέρετο εἰς ἐν ὅτι ἐγένετο αὐθαίρετως κατ’ οἶκον ἐρευνα εἰς τινὰ οἰκίαν ἐν Γορτυνίᾳ, ὅπου διέμενε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καὶ ὁ κ. Νικολόπουλος.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ κ. Β**,

— Ἀφοῦ, λέγει, ἦτο ὁ Νικολόπουλος μέσα, ἦτο δυνατόν νὰ μὴ γίνῃ κατ’ οἶκον ἐρευνα;

Πολλοὶ ἠπατήθημεν ὅτι ἐν τῷ Καλαβρυτινῷ συνδυασμῷ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ὁ μνημονευόμενος ἐκεῖ Γ. Πετιμεζᾶς εἶναι ὁ προσφιλέστατος δημοκρατικὸς πολιτευόμενος, πρῶτον παρ’ Ἐφραίμ Βισαγγελεῦς, **Γεώργιος Πετιμεζᾶς**. Εὐ-

χαρίστως εἶδομεν δῆλωσιν του ὅτι κατ' οὐδένα λόγον ἡ δύνατο νὰ μετάσχη συνδυασμοῦ. Ἡ κάλην του ἐν Καλαβρύτοις ἐπομένως μένει ὀρφανή, προστατευομένη μόνον ὑπὸ τοῦ δημοκρατικωτάτου Καλαβρυτινοῦ συλλόγου *Λαύρας*.

Τόσας φορές ἀνεφέραμεν εἰς τὸ φρου-φρου αὐτὸ τὸ ὄνομα δημοκρατία, ὥστε νομίζομεν ὅτι ἀκούομεν παρμους τῶν πολιῶν συντακτῶν τῆς *Ἐγέρσεως* καὶ τῆς *Παλιγγενεσίας*. Μετησυγείλαις σας!

Ἀναγινώσκων τις τοὺς πανηγυρικοὺς τῶν εἰκοσι ὑποψηφίων τῆς ἐπαρχίας μας ἐν τῇ *Νία Ἐφημερίδι*, ἀναγκάζεται νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἕνα αἰῶνα ὀπίσω, ὁπότε αἱ Ἀθηναὶ θὰ ἔχουν τριπλάσιον πληθυσμὸν διὰ νὰ δυνηθῇ τις νὰ δώσῃ λευκὴν ψήφον εἰς τόσους ἀγγέλους, ὥς τοὺς παρουσιάζει ὁ καλοκάγαθος πανηγυριστὴς Καμπούρογλους.

Ὁ γέρον Κ. καταβαίνει εἰς Πειραιᾶ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου νὰ ἐνεργήσῃ καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς τοῦ υἱοῦ του. Βισέρχεται εἰς τὴν τρίτην θέσιν.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου ἀπορῶν.

— Πῶς μπαίνετε εἰς τὴν τρίτην θέσιν.

Ὁ τραπεζίτης ξηρὰ, ξηρὰ.

— Διότι δὲν ἔχει τετάρτη.

Οἱ Παρνασσίδεες βεβαίως δὲν θὰ ἔχουν πεντάρη σ' τὴν τάσπῃ τους· ἄλλως δὲν ἐννοοῦμεν τὴν ἀγωνίαν νὰ συνδεθοῦν διὰ τηλεφώνου μὲ τὸ θέατρον καὶ ν' ἀκούουν τὴν μουσικὴν καὶ τὸ ἄσμα χωρὶς γάντια καὶ εἰσιτήριον.

Δὲν ξεύρομε κατὰ πόσον θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ Κωστώπουλος νὰ ληστεύηται τηλεφωνικῶς. Ἀλλὰ φανταζόμεθα μερικάς τερπνὰς σκηνὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ *Παρνασσοῦ*, ὅταν γίνωνται δημόσια μαθήματα.

Ὁμιλεῖ, φερ' εἰπεῖν, ὁ κ. Καζάκης περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ὕψους πλίου ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ ἐνῶ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐνθουσιωδεστέρην περικοπὴν τοῦ λόγου του, αἰφνης εἰς ὀκταετῆς μπεμπέξ τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἡ μητέρα του μαζύ, διότι τὸν προορίζει διὰ λόγιον νέον, φωνάζει ἀπὸ τὴν θέσιν του:

— Σταθῆτε, κάτι ἀκούω.

Καὶ ἡ αἰθουσα πληροῦται τῆς μελωδικῆς φωνῆς τοῦ χοροῦ ἐν τῷ *Μικρῷ Δουκί*:

Frimousse, Frimousse!

Τὰ χειρόγραφα πέφτουν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Καζάκη, ὅπως τὰ βιβλία καὶ ἡ ὀμπρέλλα ἀπὸ τὰς μασχάλας τοῦ Φριμούς, οἱ ἀκροαταὶ ἀναπνέουν, μερικά ζεύγη συμπλέκονται εἰς χορὸν, ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἀερίφως σβύνει, ὅπως τὸ ἔπαθεν ὁ ἀτυχὴς φίλος μας Ξένος εἰς τὸ περὶ Ραβέλαϊ μαθήματός του, μία μάγκα φωνάζει πυρκαϊὰ, οἱ ἄνθρωποι σπεύδουν εἰς τὴν μίαν καὶ μόνην θύραν ἵνα ἐξέλθουν, δεκαοκτὼ μένον εἰς τὸν τόπον, εἰκυστικῶς πίπτουν ἐπάνω των, αἱ κυρίαι ἀλλάσσουν τοὺς κυρίους των καὶ ὅλα αὐτὰ ἀναγράφονται τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ *Μὴ Χάνεσαι* ὑπὸ τὸν τραγικὸν τίτλον: *Τί κοστίζει ἐν μάθημα τοῦ κ. Καζάκη*.

Ὁ, τι ἤθελα ἐγὼ νὰ συνδέσω διὰ τηλεφώνου εἶναι ὁ κοιτῶν μου μὲ τὴν αἰθουσαν τοῦ *Παρνασσοῦ*, ἔχ' ὥρα δημοσίων μαθημάτων, ὥστε ὅταν γλυκομιλοῦν ἐδῶ νὰ γλυκοκοιμοῦμαι ἐκεῖ.

ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΕΥΘΕΙΑ.

Ἐξεδόθη καὶ τὸ Πανελληνίου φήμης **Ἐκατον Ἐκτον ἔτος** τοῦ Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Ν. Ἐτους 1882. Πρὶν ἢ τὸ περιέλθωμεν ἐν ἀνέσει μετὰ τοῦ ἀναγνώστου ἡμῶν, λαιμάργως δρέπομεν ἐκ τῆς πρώτης τουχούσης ἡμῖν ῥοδανίας ἢ κερασέας ὀλίγα ῥόδα, ὀλίγα κεράσια ἐκ τῶν δύο βασιλισσῶν, ἐκεῖ μέσα διατριβῶν τοῦ χαριτολόγου Εἰρηναίου Ἀσωπίου περὶ πνεύματος καὶ εὐθεΐας.

ΡΟΔΑ.

Ὁ ἀδελφὲς Λανγκαὶ ἦτο ἐφημέριος τοῦ ἐν Παρισίοις ναοῦ τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου περὶ τὰ μέσα τῆς 18^{ης} ἑκατονταετηρίδος, αἱ δὲ κακαὶ γλώσσαι τῆς ἐποχῆς διετείνοντο ὅτι τὰ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν συλλεγόμενα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐλέη μετέβαινον ἵνα ἐλεήσωσι τὸ ταμεῖον τοῦ αἰδεσιμωτάτου. Ἡμέραν τινα συνήντησεν εὐτιος παρὰ τῇ κυρίᾳ δὲ Τανσέν τὸν Πιρῶνα, ὃν μόνον ἐκ φήμης ἐγίνωσκεν, καὶ ὅστις ὑπῆρξε σχεδὸν πάντοτε πᾶμπτωχος. Ἡ οἰκοδέσποινα παρουσίασεν εἰς τὸν ἐφημέριον τὸν ποιητὴν ὡς συμπατριώτην αὐτῆς καὶ ὡς ἄνδρα τριμῶντα τὴν Βουργουνδίαν. — «Καὶ πῶς; σεῖς εἴσθε ὁ κύριος Πιρῶν; εἶπεν ὁ ἐφημέριος· χαίρω πολὺ ὅτι σὰς ἐγνώρισα. Δὲν εἴσθε υἱὸς τοῦ κυρίου Πιρῶνος, φαρμακοποιοῦ ἐν Διζιών; Ἡμῖν πολὺ σχετικὸς μὲ τὸν πατέρα σας» εἶχε κατὰ βραχίονας μακροὺς, μακροὺς... — «Ἀχ! κύριε ἐφημέριε, διατὶ τὰ χέρια σας νὰ μὴ εἶναι εἰς τὰ ἄκρα τῶν βραχιόνων του! διέκοψεν ὁ ποιητὴς, ἡ κατάστασίς μου θὰ ἦτο πολὺ διαφορετικὴ.»

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Γυβέρτος, μεταβὰς εἰς Φερναί, — τὴν μεγαλοπρεπῆ παρὰ τὴν Γενεύην ἑπαυλιν τοῦ Βολταίρου, τὸ προσκυνητήριον τοῦτο πάντων τῶν εἰς Θεὸν Βολταίρον πιστευόντων — ἐξενίσθη βασιλικῶς ἐπὶ πέντε ἡμέρας ὑπὸ τῆς ἀνεψίας αὐτοῦ κυρίας Διονυσίας, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸν Θεόν. Ἀναχωρῶν δὲ ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἐπισκεπτήριόν του, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐγραψέ τὰς λέξεις ταύτας: «Ἡλπίζον νὰ ἴδω ἐνταῦθα τὸν Θεόν τῆς εὐφύας, νὰ συνδιαλεχθῶ αὐτῷ καὶ νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ πολλὰ· ἀλλ' εἶναι καὶ οὗτος, ὡς ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ Βύχαριστίᾳ τὸν τρώγομεν, τὸν πίνομεν, ἀλλὰ δὲν τὸν βλέπομεν.» — «ὦ! τῆς εὐφύας ἀσεβείας!» ἀνεφώνησεν ὁ Βολταίρος, ἀναγνούς μετ' εὐχαριστήσεως τοὺς ἀσεβεῖς τούτους τοῦ Γυβέρτου λόγους.

Ὡς ἐκ τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Πολωνίας, ἥς μέρος περιήλθεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Πρωσίας, ὁ τότε ἐπίσκοπος τῆς Οὐαρτίας ἀπώλεσε τὸ πλεῖστον τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ. Ὁ ἐπαρχὴς οὗτος, ὃν Φρειδερίκος ὁ Μέγας ἠγάπα πολὺ, ἀπῆλθε τὸ 1776 εἰς Ποσδάμην ἵνα χαιρετίσῃ τὸν Βασιλέα, ὁ δὲ Φρειδερίκος εἶπεν αὐτῷ: Εἶναι ἀδύνατον νὰ με ἀγαπάτε.» — «Οὐδέποτε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησεν ὁ ἐπίσκοπος, θὰ λησμονήσω, τί ὀφείλει ὁ ὑπῆκοος πρὸς τὸν ἡγεμόνα αὐτοῦ.» Τὸ κατ' ἐμὲ, ὑπέλαθεν ὁ βασιλεὺς, εἰμὶ πάντοτε φίλος ὑμῶν καὶ βασιζομαι ἐπὶ τῆς ὑμετέρας φιλίας. Ἄν ποτε ὁ ἅγιος Πέτρος μοὶ ἀρνῇ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν Παράδεισον, ἐλπίζω ὅτι θὰ με φέρετε ἐντὸς τοῦ μανδύου σας χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. — Θὰ εἶναι δύσκολον,